29.11.2021 г. / 23:04:31

Родолюбие

Помним ли нашите герои

Един от първите български офицери, възпитаник на руската ПРАВОСЛАВНА имперска армия, отличил се с героични подвизи в Руско-турската освободителна война, основен двигател и защитник на Съединението, взел решително участие в победоносната за нас Сръбско-Българска война, участник в провъзгласяване Независимостта на България (1908) и осигуряване военното прикритие на акта при границата с Турция, военен министър, военен съветник на царя, извършил подготовката на армията за Балканските войни, първи български полковник, после и първия българин с най-високо военно звание генерал от пехотата, баща на новата българска армия, награден от признателните хора с множество ордени и медали, наказан от комунистическите еврейски морални уроди, национални предатели и антихристи с убийство на единствения му син в атентат, разрушил голяма българска църква със стотици възрастни и деца вътре, през 1925 г.

Данаил Николаев се ражда в Болград, Руска империя (днес в Украйна) в българско семейство, бежанци от Търново. През 1871 г. завършва Болградската българска гимназия.

Военна служба започва във *Волноопределящата рота* на 54-ти Мински Пехотен полк. Само за няколко месеца той е произведен в унтерофицерски (подофицерски) чин. След двегодишна войнска служба в руската армия Данаил Николаев постъпва в Одеското юнкерско училище, което завършва през 1875 г. Завръща се в полка си в Кишинев като портупей-юнкер и започва едногодишният му практически стаж. През следващата година е произведен в първо офицерско звание в руската армия - прапоршчик.

В началото на 1876 г. на среща на младите българи на руска военна служба – Николаев, Филов, Шиваров, Стоянов и Гуджев те заявяват: ,,**Нашата цел при постъпване на руска военна служба беше да изучим специално военното изкуство ... чакаме с нетърпение да принесем полза според силите си на Отечеството**”.

Младите офицери Николаев, Гуджев и Кисов получават разрешение за отпуск от генерал Михаил Драгомиров и отиват да се сражават като доброволци в Сръбско-турската война през 1876 г. В доброволческата руско-българска бригада в помощ на сръбската армия Данаил Николаев командва отряд от 600 човека. **Сражава се с османлиите при Бабина глава, Мировица и Гъмзи град. За проявена храброст е награден със сръбско отличие.**

По време на Освободителната Руско-турска война е командир на рота от 5-а опълченска дружина. На 21 юни 1877 г., край освободения от руските войски Свищов, Данаил Николаев за първи път стъпва на българска земя. Тук, по призива на друг бесарабски българин – Олимпи Панов, всички опълченци целуват родната земя. Неговата 4-та рота е наричана от руските командири ,,золотая рота” като признание за нейните образцови войнски качества. С нея **той взема участие в освобождаването на Казанлък и Стара**

Загора. На 8 юли 1877 г. е произведен в първо офицерско звание подпоручик от Руската армия. **Младият българин е и сред храбрите защитници на Стара Загора от армията на Сюлейман паша. Участва и в епичните боеве при Шипка и Шейново. Данаил Николаев повежда войниците си в атака и първи стъпва, под град от куршуми, на турския шейновски редут №2, след което неприятелят се предава**. Тогава е и ранен в областта на коляното. **За храбростта и командирските му умения през войната е произведен предсрочно в чин поручик и е награден с руски военни отличия.**

През първата половина на 1878 г. Данаил Николаев се завръща в частта си, която е попълнена с нови набори и преобразувана през лятото в 23-та Казанлъшка дружина.

След Освобождението служи в Източнорумелийската милиция.

Берлинският договор предвижда османски войски да се завърнат в отделни гарнизони в Южна България. Срещу тази опасност се изправя цялото българско население, като се създават гимнастическо-стрелкови дружества, които започват ускорена военна подготовка, за да могат да дадат въоръжен отпор на навлезли в Източна Румелия османски части. **Сред военните инструктори е и Данаил Николаев, който организира обучението в района на Казанлък на около 5 000 души.** Българите от Източна Румелия постигат целта си и султанът, опасявайки се от въоръжен конфликт, се отказва от това право, дадено му в Берлин.

В началото на 1880 г. Данаил Николаев е назначен за командир на I Пловдивска дружина. На 1 март същата година е повишен в звание щабскапитан от Руската армия и Източнорумелийската милиция. Два месеца по-късно е

назначен за командир на II-ра Пловдивска дружина. Със специална заповед на княз Александър Батенберг, лично секретарят му Константин Стоилов връчва на капитан Николаев Орден „За храброст“ III ст., за участието му в Руско-турската война (1877 – 1878). На 15 ноември 1883 г. е повишен в майор от Източнорумелийската милиция.

Командирът на II-ра Пловдивска дружина осигурява участието на милицията и предрешава успеха на съвместните действия на въстаналия народ и войската срещу румелийската власт на 5 и 6 септември 1885 г. Майор Данаил Николаев сам повежда частта си към конака на генерал-губернатора Гаврил Кръстевич, с което осигурява осъществяването на Съединението на Княжество България и Източна Румелия. На същия ден е издадена прокламация за създаване на временно правителство на Източна Румелия. В него е включен и майор Николаев. **Заема длъжността главнокомандващ Източнорумелийската милиция. Данаил Николаев ръководи и първите стъпки за въоръжената защита на Съединението.** Съгласно решението за мобилизация от 6 септември той заповядва разгръщането на всички роти от Източнорумелийската милиция в дружини и попълването им със запасни войници. **Започва и съсредоточаването на части по турската граница, за да отбраняват Съединена България от турско навлизане и възстановяване на статуквото**. След пристигането на княза в Пловдив Данаил Николаев е повишен в звание подполковник и ръководи Южния отряд (от 29 октомври преименуван в Източен корпус). Така **той отговаря за най-голямата част от съединената българска войска, която прикрива направлението по долината на р. Марица и наброява в навечерието на Сръбско-българската война 51 800 души**.

На 2 ноември 1885 г. сръбските дивизии навлизат в България. Започва Сръбско-българската война, като сръбските Нишавска и Тимошка армии застрашават София и Северозападна България. Ако основната Нишавска армия успее да превземе столицата, това най-вероятно ще доведе до край на войната и откъсване на западните български земи от Сърбия. За това младото българско командване решава с прикриващите отряди от Западния корпус да забави сръбското настъпление, да се прехвърлят части от Източния корпус към Сливница и там да се даде решителен отпор на неприятеля. **Началникът на Източния корпус е с решителен принос за организирането на този небивал маршманьовър. При това той, анализирайки трезво разположението на силите, застъпва мнението в помощ на малобройния Западен корпус да отидат 30 дружини, а не едва 16. Това позволява след извършването на маршманьовъра да се постигне превъзходство в жива сила срещу сръбската Нишавска армия. Именно благодарение и на пристигналите от Южна България дружини в боевете при Сливница между 5 и 7 ноември 1885 г. Нишавската армия е спряна, търпи големи загуби в жива сила и е принудена да премине в отстъпление.**

След епичната Сливнишка битка подполковник Данаил Николаев е назначен за началник на Западния корпус. **Под негово ръководство преминава контранастъплението на българските войски от Сливница до Пирот**. На 10 ноември е освободен Драгоман, на 11 ноември – Цариброд, на 12 ноември е сражението при Нешков връх и българската територия на юг от Балкана е освободена. На 14 и 15 ноември 1885 г. се водят боевете за Пирот. **Подполковник Данаил Николаев организира настъпващите български войски в няколко отделни колони и отряда**. След превземането на Пирот разбитата сръбска Нишавска армия отстъпва към Ниш.

Само демарша на Великите сили и мисията на австро-унгарския дипломат Кевенхюлер спасяват Сърбия от пълен военен разгром. На 16 ноември 1885 г. княз Александър обявява спиране на бойните действия. **Непосредствено след войната, все още ненавършил 33 години, Данаил Николаев е произведен в чин полковник и е награден с военно отличие. Така той става първият полковник от българската армия. Награден е и с Орден „За храброст“ II ст.**

През август 1886 г. е назначен за военен министър в правителството на Васил Радославов.

През 1887 – 1893 г. и 1897 – 1907 г. **генерал Николаев е военен съветник на княз Фердинанд I**, а между 1893 – 1897 г. – офицер от запаса и председател на Върховния македонски комитет. В периода 1907 г. – 1911 г. **заема поста военен министър в състава на три правителства. Участва в провъзгласяване Независимостта на България (1908) и осигурява военното прикритие на границата с Турция, като заповядва мобилизацията и развръщането на 8-а пехотна тунджанска дивизия. На 18 май 1909 г. става първият български офицер, повишен в най-високото звание – генерал от пехотата.** До края на 1911 г. **извършва структурни промени в Щаба на армията и ръководи подготовката за предстоящите войни**, след което преминава в запаса. По време на Първата балканската война (1912 – 1913) е комендант на Ямболския укрепен пункт.

На 16 април 1925 г., при извършения от евреин и български комунистически изверги атентат в църквата „Света Неделя“ загива единственият му син – подполковник Никола Николаев. *(Вижте повече за сатанинското еврейско жертвоприношение)*

На 6 май (Гергьовден) 1936 г. ген. Николаев е **награден лично от цар Борис III с най-високото българско отличие – Орден „Св. св. Равноапостоли Кирил и Методий“. Той е единствения военен получил тази награда.**

Българският генерал активно участва в различни обществени инициативи – подписването на „Мемоар от бесарабските българи, граждани на царството”. Учредява инициативен комитет, който е с временен характер, по създаването на Съюз на бесарабските българи, като в края на 1918 г. се създава софийско дружество на съюза, на което Николаев е избран за секретар. Генерала е и почетен член на доброволческата организация „Сливница” и същевременно председател на някои от конгресите и. Той е и почетен председател на Централното поборническо опълченско дружество и на дружеството на кавалерите на ордена „Свети Георги” (1935-1937).

В залеза на дните си, изживяни достойно и почтено, на 12 юли 1937 г. Данаил Николаев става кръстник на престолонаследника Симеон Търновски. Първият български генерал от пехотата умира на преклонна възраст на 29 август 1942 г. в с. Банкя (дн. квартал на София).

Битките на нашата непобедима армия и днес вълнуват сърцата ни. Възродена след много столетия, още с първите свои действия тя защити държавата ни и родовото ни право над нашата земя. Без такива талантливи военачалници като Данаил Николаев, без техния героизъм и всеотдайност това нямаше да се сбъдне.

Висшият офицер оказва решително въздействие върху съдбовни за страната събития и оставя трайна диря в новата българска политическа и военна история. Той

заслужено е наречен от офицери, обществеици и политици „патриарх на Българската армия“.

Награди:

- Орден „За храброст“ II и III ст., 2-ри клас
- Велик кръст на ордена „Св. Александър“ с брилянти и I ст. на същия орден
- Златен орден и медал „За заслуга“
- Орден „Св. св. Равноапостоли Кирил и Методий“
- Руски орден „Георгиевски кръст за храброст“ IV ст.
- Руски орден „Св. Ана“ III ст. с мечове и бант

Награден е и с черногорски, персийски, румънски, турски и сръбски ордени.

† ***ВИЖТЕ ОЩЕ***

Против ереста на новостилието

Отстъплението от вярата наречено "нов стил"

Какво Бог ни е завещал относно Преданието

ОТНОСНО СЪКРАЩАВАНЕТО НА ЛИТУРГИИТЕ, ТАЙНСТВАТА И ТРЕБИТЕ В НОВОСТИЛНАТА ЦЪРКВА

ОТНОСНО ПРЕМАХВАНЕТО НА ОГЛАШЕНИЕТО

ЗАЩО БОГ НИ ИЗОСТАВИ

ОТНОСНО КОРЕНА НА ЗЛОТО, НАЧАЛОТО НА ОТСТЪПЛЕНИЕТО НА РОДНАТА НИ „ЦЪРКВА“ И БЪЛГАРСКАТА СХИЗМА

Ислямската духовна същност на българската „православна“ „църква“

За Петровият пост и въпросите, които поражда

ДОГМАТИЧЕСКОТО ОТПАДАНЕ НА БЪЛГАРСКАТА "ПРАВОСЛАВНА" ЦЪРКВА ОТ ПРАВОСЛАВИЕТО

История на борбата с Бога

Иудеите против християнството

Изобличение на иудеите от светците и духовниците на Църквата

Театърът на антихриста

ОТНОСНО СТРОЯЩИЯ СЕ В МОМЕНТА ТРЕТИ ЙЕРУСАЛИМСКИ ХРАМ И ДОШЛИЯ АНТИХРИСТ

ЧУЖДАТА ВЛАСТ В БЪЛГАРИЯ

ИСТИНАТА ЗА НАШИЯ НАРОД

Християнството на българите и техните владетели

ИСТОРИЯ НА СЛАВЯНОБЪЛГАРСКАТА ИМПЕРИЯ

Вечното Царство

ИДЕЯТА "ПРАВОСЛАВНИ БУДИТЕЛИ"

Православна ли е демокрацията

Защо гласуването е грях пред Бога

Народе, народе...

Относно бесовската "мъдрост" на този свят

Защо се премахва вероучението

Относно старостилния икуменизъм

Свещената борба против антихристовата религия на икуменизма и изчадието му-новостилието

КОЙ СТОИ ЗАД ОТСТЪПЛЕНИЕТО

ДИСЕКЦИЯ НА ЧОВЕКООМРАЗАТА

КОЙ ПРЕДИЗВИКВА КРИЗАТА И КАК ЩЕ ЗАВЪРШИ ЗАПОЧНАЛОТО

Как да се отнасяме с еретиците, атеистите, иноверците, езичниците, астролозите, масоните, икуменистите и други нечестиви

Против лъжовния страх от „осъждане”

Относно отцеругателството и националното предателство

ПАСТИРСКО ОКРЪЖНО ПОСЛАНИЕ ПРОТИВ МАСОНСТВОТО

Против юдомасонството

Изповедание на вярата

КЪДЕ СЕ Е СЪХРАНИЛО ПРАВОСЛАВИЕТО

---

buditeli.info © 2017